

לזכרו של ישעיהו

יום יום היהנכנס לסנדלריה באמירת שלום נעימה. בח צחוק על שפתיו. פניו מאירים ומדוכאים כאחד.
רבות סבל ישעיהו. כוודו היה ועזוב לנפשו. עוד טרם מצא אה מ-
קדמו בחברה. עם חיי הקיבוץ עוד לא שלם היה וכמו הרבה עולים
חדשים, החאכזב בשנה הראשונה להיותו בקבוץ. אך לרעיון נשאר נאמן.
רק בעבודה הרגיש אה עצמו טוב. החמסר לה ולחברים העובדסם בה,
בכל חום לבו. השחחף בשיחות בערות יתרה. החגלה בו היהודי ה-
חם והנלהב. דתי היה ונלחם בנפשן בכלהאמצעים כדי להשתחרר מ-
מנה, אך הרוח הזאח פעמה בקרבו. לעיתים היה מלווה אה דפיקח
פטישו בזמר נובה, שהביע אה כל יגונו של "חדר ינגל". ישעיהו
היה גם איש מוסרי מאד.
במותו אבד לנו חבר טוב וצנוע, בעל מקצוע טוב. רוב החברים לא
הספיקו להכירו, אולם אלה שהכירוהו אהבו אותו והוא לא ישכח מליבם.
רחל דנציגר

השבח נילקח מאחנו חברנו ישעיהו גרונמן. כולנו הכרנוהו. ערב ערב
היה אף לרדיו, כאלו רצה לשמוע טובות ונחומים אחרי ידיעות היום
נקשות והמכאיבות. היה שב משם בראש מורד, וקל היה להכיר, כי טובות
לא נשמעו. הזקנים שאשנם קוראים עתון היו שואלים אותו לחדשות.
והוא, במרירות ובחנועת יד של יאוש, היה עונה: "אין טובות עבורנו
עוד יהודי ועוד יהודי נרצחים" אחרי זה היה יושב בווד על הספסל
ושותק שעות.
אחר הוא היה בעבודה. מסור עד לאין סוף, למרות חולשתו הגופנית.
היה מאמץ אה כל כוחותיו כדי להספיק הכל. ובשעה העבודה היה
סוען תמיד: עד מתי ימשכו הזוועות? עד אימתי ניתן אה נפשנו ל-
הורגים? ובעיניו היה נידלק ניצוץ. ואפשר היה להרגיש איזו נכונות
למעשה נועז.
בשבח בבוקר הלך לירדן לקרר אה ליבו הלוהט וכו מצא גאולה ליסוריו.
השבור מכאב ומצער - ירחמיאל ליבוביץ